

УДК 316.421:316.343-058.32](477)(045)
DOI: 10.36273/2076-9555.2020.1(282).16-23

Микола Сенченко,
директор Книжкової палати України, професор,
e-mail: director@ukrbook.net
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-7445-5185>

Ідеологічне підґрунтя організаційної війни

Метою організаційних війн (ОВ) є створення нового світового порядку під орудою світового уряду. У результаті війни у країні — жертві агресії формується влада, повністю підконтрольна світовим олігархам. Жорсткий контроль здійснюється шляхом призначення керівниками підкорених країн можновладців, які мають закордонні рахунки. Ці рахунки відомі й можуть бути в будь-який момент заблоковані. Для аргументації причин запровадження нового світового порядку розроблено ідеологічне підґрунтя, розглянуте в цій статті.

З'ясовано сутнісні характеристики нового світового порядку, а також механізми трансформації суспільства, що полягають у розхитуванні підвалин державності, культури, релігії, національної самоідентичності населення країни-жертви.

Проаналізовано концепцію "золотого мільярда", суть якої полягає в тому, що розвинені країни, зберігаючи для свого населення високий рівень споживання, намагаються за допомогою військових та економічних засобів утримувати решту світу в промислово нерозвиненому стані (як сировинний придіток і зону зберігання шкідливих відходів).

Розглянуто концепцію "мондіалізму", зміст якої зводиться до неминучості повної планетарної інтеграції, переходу від множинності держав, народів, націй і культур до "уніформного світу". Ідея мондіалізму, нового світового порядку та месіанства окремих націй і є завуальованою формою стратегії створення світового уряду.

Досліджено дію принципу асиметричності глобалізації. Він полягає в тому, що до нової системи глобального світу різні народи та держави підійшли з різним ступенем готовності, відрізняючись за культурним, економічним, інформаційним та військово-стратегічним потенціалом. Асиметричність глобалізму виявилася насамперед в інформаційному "імперіалізмі", пов'язаному з нееквівалентним обміном інформацією між сильними й слабкими державами.

Ключові слова: ідеологія; новий світовий порядок; конвергенція; геополітика; "золотий мільярд"; мондіалізм; Римський клуб; глобалізація

Постановка проблеми. Ідея створення нового світового порядку та єдиного світового уряду не нова. Однією з офіційних організацій, що підтримує цю концепцію, є Орден ілюмінатів, заснований 1 травня 1776 р. А. Вейсгауптом, професором канонічного права в університеті міста Інгольштадт у Баварії. Цей орден, як фенікс із попелу, завжди відроджується в періоди активної фази світової революції під різними назвами й новими ідеологічними міфами. Однак мета його, за визначенням професора А. Вейсгаупта, завжди одна: "Необхідно встановити універсальний режим і всесвітню імперію..." [1].

Усі сучасні масонські організації спрямовують діяльність на досягнення цієї мети. Всесвітнє братство має членів і в Америці, які також підтримують створення єдиного світового уряду. Про цю таємну організацію П. Фішер у книзі "За дверима ложі" зауважував: "Масонство врешті-решт правитиме світом" [2].

Доктрину нового світового порядку розробляли американські геополітики, починаючи від 1970 р., а 1991 р. її вперше озвучив президент США Дж. Буш. Зокрема, після закінчення війни в Перській затоці глава держави та його радник із безпеки генерал Б. Скаукрофт оголосили, що кінець цього конфлікту стане початком формування нового світового порядку. Американський президент публічно заявив, що загибель Кувейту не мала суттєвого значення, а єдине вагомє досягнення — це встановлення нового світового порядку. 29 січня 1991 р. Дж. Буш звернувся до народу та Конгресу США зі словами: "На карту поставлено значно більше, ніж одна маленька країна. Це

велика ідея нового світового порядку, в якому розрізнені нації з'єднаються воедино, поставивши перед собою велику спільну мету — досягти головної мрії людства — миру й безпеки, свободи й справедливого закону. Такий мир вартий нашої боротьби, майбутнього наших дітей" [3].

До цього американські геополітики розглядали два варіанти розвитку подій у "холодній війні" з Радянським Союзом. Перший передбачав повну перемогу Заходу в геополітичній дуелі зі Сходом, а другий — конвергенцію (злиття) двох ідеологічних супротивників в єдиний конгломерат та встановлення нового світового порядку на чолі зі світовим урядом.

Мета дослідження — розглянути ідеологічне підґрунтя формування нового світового порядку та його головні складники.

Виклад основного матеріалу дослідження. Не тільки Україні, а й усьому світові нав'язується новий світовий порядок, суть якого влучно сформульовано в журналі "Национальная безопасность и геополитика России" [4]:

1. Державні кордони слід усунути, аби забезпечити безперервність функціонування просторів транснаціональних і трансрегіональних корпорацій.

2. Свобода пересування робочої сили має знищити національні культури, а генетичне змішування за прискореною програмою — призвести до створення єдиного рабського стада зі зниженням генетичним потенціалом розвитку. "Бидлу" вистачатиме задоволення фізіологічних потреб і чуттєвих насолод. Завдяки сучасним технологіям, пропаганді статевих збочень і

культу речей здійснюється масова зомбіфікація населення через ЗМІ, систему освіти та медицину.

3. Традиційний ліміт людства на виживання через забезпечення природними ресурсами й продукцією зберігається, проте "золотий мільярд" розподіляється не по "розвинених країнах", як тепер, а в межах усєї Землі. Формується приблизно однакова натовпо-елітарна споживацька стратифікація індивідів, які борються між собою за підвищення власного статусу в піраміді споживання благ цивілізації. Концепція дістала назву планетарного гуманізму, хоча, по суті, є теорією найвитонченішого рабовласництва на сучасній технологічній основі, що охоплює всю планету.

4. Зважаючи на зростання чисельності людства й нестачу сировинних та енергетичних ресурсів для забезпечення високого рівня споживання "золотого мільярда", планується зменшити населення планети з семи до двох мільярдів (другий залишити для обслуговування еліти). Ось чому нині пологові будинки напівпусті, а морги переповнені. Схожий досвід Захід уже має — винищення 30 млн індіанців в Америці та завезення туди мільйонів чорношкірих рабів з Африки.

5. Таємне світове керівництво потрібно легалізувати. До нього увійдуть майже 1000 представників світової "еліти" (Даоський проєкт "Піклувальники 21", 1998 р.). Цей уряд розподілятиме світові ресурси й керуватиме планетою в інтересах "золотого мільярда". Мрії української еліти потрапити до його складу — безпідставні, її туди ніхто не пустить, адже надміру власних претендентів.

Для впровадження нового світового порядку фахівці дослідницьких центрів Великої Британії та США розробили низку програм, що перебувають на стадії реалізації в багатьох країнах світу.

Нації повинні бути запрограмовані на зміни й мають настільки звикнути до них, що справжні глибокі трансформації виявляться майже непомітними. Зміни, що відбулися в американському суспільстві, аналізує у книзі з інтригуючою назвою "Смерть Заходу" П. Дж. Бюкенен, радник американських президентів Р. Ніксона і Р. Рейгана, кандидат у президенти від Республіканської партії на виборах 1992 і 1996 рр. [5]. Автор зауважує, що американське суспільство нестримно котиться вниз: нині розлучення не викликають засуджень, кількість самогубств постійно зростає, що майже нікого не дивує, відхилення від соціальних норм і сексуальні збочення, згадку про які ще донедавна вважали вульгарною у моральному суспільстві, стали звичним явищем і не спричиняють громадського невдоволення.

Американці й не помітили, що програма "Зміна образу людини" вплинула на їхній спосіб життя. Тепер такі перетворення відбуваються і в нашому суспільстві.

Україна також запрограмована на зміни. Вона схильна до сепаратизму. Поміж наших співгромадян міцніє відчуття, що країна розпадається на етнічні групи. Українці переживають культурну революцію, внаслідок якої верхівку влади захопила псевдоеліта — еліта злодіїв і брехунів. Через засоби масового навіювання ідей, образів, думок і цінностей — телебачення,

мистецтво, індустрію розваг, освіту — псевдоеліта поволі формує нову націю. Вже не тільки етнічно й расово, а й культурно й етично ми більше не "люди однієї нації під Богом".

Мільйони громадян відчують себе вигнанцями у власній країні. Вони відвертаються від масової культури з її культом тваринного сексу й цінностями гедонізму. Вони спостерігають, як відмирають давні традиції й згасає слава колишніх героїв. Вони бачать, як артефакти історії зникають із музеїв, а замість них з'являються потворні, абстрактні, сатанинські зразки нової культури. Твори, знайомі з дитинства, зникли зі шкільної програми, поступаючись місцем сучасним, проте мало кому відомим авторам. Викорінюються звичні, успадковані численними поколіннями моральні цінності. Гине культура, що виростила цих людей, — гине разом із країною, в якій упродовж життя одного покоління багатьом українцям довелося побачити, як розвінчують їхнього Бога, знеславлюють їхніх героїв, перекручують моральні цінності, фактично витісняють із країни, називаючи екстремістами й брехунами за прихильність ідеалам предків. Світ перевернувся з ніг на голову. Вчорашня істина обернулася нинішньою брехнею. Все, що вчора вважали ганебним — перелюб, аборти, евтаназія, самогубство, гомосексуалізм, — сьогодні прославляють як досягнення прогресивного людства. Ф. Ніцше зауважував про тотальне переоцінювання цінностей. Воно насправді відбувається: колишні чесноти стають гріхами, а колишні гріхи перетворюються на чесноти.

Українці були християнською нацією, багато громадян ще й досі вважають себе християнами, однак нинішню культуру правильніше називати антихристиянською, оскільки декларовані нею цінності суть антитезис стародавнього християнського вчення.

Нова культура відкидає Бога та розпилює пахощі на вітарях глобальної економіки й матеріальних цінностей. Боги ринку відсунули з п'єдесталу Бога Біблії. Секс, слава, гроші, влада — ось нові боги нової України.

Два народи, дві країни... Стара Україна йде — нова набирає силу. Нові українці — покоління 1980-х і пізніших років — не сприймають ідеалів і ладу старої України. Вони вважають її тоталітарною, реакційною, консервативною, а тому обтрушують її пил зі своїх ніг і з успіхом будують нову країну. Культурна революція в їхніх очах — це позитивні перетворення, тоді як для мільйонів людей це катастрофа, що відібрала рідну країну та оселила в культурній пустелі, етичній каналізації. Ці люди не хочуть жити в новій Україні й не прагнуть за неї боротися.

Первісна дикість нашої політики — тло, на якому чітко вимальовується межа між двома Українами. Культурна революція отруїла українську політику, і найгірше, на жаль, ще попереду. Коли нашу свідомість атакують заголовки поганих новин чи загроза "майбутніх потрясінь", ми губимося; чи, радше, величезний спектр можливостей вибору, з якими стикаємося щодня, бентежить нас до такої міри, що ми вже не в змозі прийняти правильне рішення.

Це і є той новий світовий порядок, котрий насаджують світовий уряд і владна псевдоеліта.

Концепція "золотого мільярда"

Як стверджують глобалісти, для ефективного функціонування сучасного індустріально-інформаційного суспільства достатньо 20% найкваліфікованіших працівників, науковців і спеціалістів планети. Сьогодні більшість із них інтегровано країнами "золотого мільярда". А що робити з рештою населення інших держав світу (80%), до яких, зокрема, входить і Україна? Відповіді на це запитання архітектори глобалізації не надають. У кращому разі йтиметься про благодійну допомогу відсталим країнам з боку держав "золотого мільярда". А ця допомога, як доводить життя, прямо залежить від лояльності до запроваджуваного Заходом нового світового порядку.

Дедалі частіше концепцію "золотого мільярда", що сьогодні домінує не тільки серед західних олігархів, а й серед "нових українців", називають расизмом у глобальному масштабі. Ще 1875 р. англіканський священник Т. Мальтус визначив максимально можливу чисельність населення Землі. Він стверджував, що для підтримання комфортного рівня життя окремої людини кількість жителів планети має становити 1 млрд 400 млн осіб. Сучасні послідовники демографа скоротили цю цифру до мільярда, який назвали "золотим".

У чому ж полягає суть цієї концепції?

Термін "золотий мільярд" утворився як синтез двох великих ідей сучасної західної культури. Одна ідея пов'язана з уявленням про "золоту еру" прогресу й добробуту, друга — з песимістичним прогнозом щодо скорочення ресурсів Землі й неможливості забезпечити ними населення планети.

Суть концепції полягає в тому, що розвинені країни, зберігаючи високий рівень споживання свого народу, намагатимуться військовими та економічними засобами утримувати решту світу в промислово нерозвиненому стані (як сировинний придаток і зону зберігання шкідливих відходів). Жителі "заморожених" країн в умовах бідності деградуватимуть і не становитимуть жодної функціональної цінності для "першого світу", створюючи водночас глобальні соціальні проблеми. Це населення слід скоротити за допомогою системи нових соціальних технологій [6].

Нині на порядку денному керівної еліти світу — штучне скорочення населення Азії, Африки, Східної Європи, зокрема й України. В документах ООН (комітети з народонаселення і сировинних ресурсів) населення Землі поділено на основне (забезпечене сировиною, 1 млрд), напівосновне (майже 1 млрд) і допоміжне, яке є нерентабельним в умовах індустріалізації, оскільки не окупає вкладених у нього коштів для виробництва й життя (лише вдумайтеся в ці слова).

Тривалий час відбувається наукова й культурна підготовка західного суспільства до прийняття концепції "золотого мільярда". Розроблення моделей розв'язання глобальних проблем на Заході проводиться відкрито, як це робить, наприклад, Римський клуб, і таємно — у межах Тресторонньої комісії під керівництвом різноманітних аналітичних центрів, спецслужб держав і корпорацій.

Зокрема, 1970 р. Римський клуб замовив групі Д. Медоуза в Массачусетському технологічному університеті (США) провести дослідження, за матеріалами яких 1972 р. вийшла книга "Межа зростання" [7]. Авторитет університету й Римського клубу та потужна реклама зробили свою справу — книга стала справжньою сенсацією. В ній, наприклад, стверджується, що наступне покоління людства досягне межі демографічної й екологічної експансії, котра призведе систему до невідконтрольної кризи й руйнації... Завдання "зводиться до того, щоб виявити катастрофічні наслідки наявних тенденцій і стимулювати політичні зміни, що допоможуть їх уникнути". Висновок доповіді: "Слід вжити заходів, щоб забезпечити раціоналізацію всієї системи виробництва та передислокацію промисловості в межах планети". Утім, методів досягнення цієї мети не запропоновано.

У наступній доповіді Римського клубу "Людство на роздоріжжі" (1974) було використано теорію, створену для аналізу й розрахунків складних систем. Світ розподілили на 10 регіональних підсистем, що давало змогу теоретично розв'язувати проблеми одних регіонів за рахунок інших. У доповіді визначено й головну суперечність епохи: "Два провалля, що постійно розширюються, характеризують сучасну кризу людства: провалля між людиною і природою, між Північчю і Півднем, між багатими й бідними" [8]. Звідси випливає цілком логічний висновок: причина міжнародних криз — нестача життєво важливих ресурсів.

Відтак у практичну політику введено теорію "надлюдини" й "недолюдини", згідно з якою комфортність проживання "золотого мільярда" "надлюдей" має забезпечувати доволі незначна кількість "недолюдей". До того ж усі сфери життя суспільства слід максимально автоматизувати. "Недолюдини" в такій суспільній формації відведено роль біоробота з чітко визначеними функціями суспільного й біологічного характеру. Відповідно, на всій планеті буде встановлено однорідний політичний режим у межах єдиної планетарної держави з ефективними поліцейськими силами й системою всебічного контролю за життєдіяльністю людської спільноти загалом і кожного індивідуума зокрема. (Ось для чого потрібний індивідуальний ідентифікаційний код.)

Для представників "золотого мільярда" — спеціально вибрані музеї, театри, концерти, персональні бібліотеки. Для "тубільного населення" — телебачення, де навчені "клоуни" ведуть розважально-сексуальні програми, переповнені сценами насильства й жахів. Це ж треба було підготувати стільки бездарних ведучих, чи точніше, талановитих на "бездарність" ведучих і режисерів, щоб із ранку до вечора заповнювати екрани телевізорів такою кількістю реклами й недолугих програм! Бібліотеки "тубільному населенню" не потрібні, тому й фінансують їх на рівні прожиткового мінімуму і без нових надходжень ці установи поступово зникають.

Як же так сталося, що на словах все начебто для народу, а насправді — обертається проти нього? Відповідь проста: ці суперечності пов'язані з теорією

"золотого мільярда", куди компрадорська й гендлярсько-лихварська політична еліта України дуже бажає потрапити.

Система світової політики сьогодні будується на одному примітивному постулаті — прагненні вписатися в горезвісний "золотий мільярд" щасливчиків, на яких у недалекому майбутньому чекають райські умови життя на Землі.

Природно, існує й активно діє "кваліфікаційна комісія", котра виносить остаточний вердикт щодо наявних на планеті етносів. Сьогодні вже беззаперечно можна стверджувати, що омріяні квитки до "суспільства обраних" скінчилися. Залишилися лише жетони на право тваринного існування з клеймом "недолюдини", а тих, хто не отримав навіть їх, чекає фізичне знищення, тому бійка за жетони доволі жорстка. Міжнародні поліцейські сили змушені докласти величезних зусиль для утримання в керуваному режимі процесу боротьби відкинутих націй. Інакше кажучи, відбувається неокolonізація.

Утопія "золотого мільярда", котру практично неможливо реалізувати, водночас породжує агресивність, спочатку в ідеології та культурі, а згодом у політичній і військовій сферах. Нині виразні ознаки формування нової глобальної нацистської ідеології, здатної спричинити руйнівні дії. Сприймати чи не сприймати ідею "золотого мільярда" — безумовно, антихристиянську, антиісламську й антибуддійську — це справа морального й релігійного вибору. Проте на хвилі неоліберальної та євроцентристської ідеології в Україні частина політичної еліти потрапила в тенета цієї ідеї і є її радикальним пропагандистом, впливаючи на українську керівну верхівку. Чим ще можна пояснити прагнення багатьох можновладців стати членами Європейського Союзу?

Утім, є багато ознак того, що частина світової еліти, яка визначає економічну й військову політику та забезпечує контроль ЗМІ, не зараховує слов'янські народи до тих, хто має шанс потрапити на паром "золотого мільярда".

Мондіалізм

Другий варіант концепції, що виникла задовго до остаточної перемоги Заходу в "холодній війні", дістав назву "мондіалізм" (від фр. *mond* — світ). Її зміст зводиться до неминучості повної планетарної інтеграції, переходу від множинності держав, народів, націй і культур до "уніформного світу". Ідея мондіалізму, нового світового порядку та месіанства окремих націй і народів і є завуальованою формою програми створення світового уряду. Через те, що засоби масової інформації контролюють представники фінансового інтернаціоналу, ці ідеї вселяють замовчують, особливо в нашій країні.

Витоки мондіалізму простежуємо в окремих утопічних та хіліастичних рухах, що беруть початок ще у середньовіччі. В основі цієї ідеології лежить уявлення про те, що в кульмінаційний момент історії всі народи планети з'єднаються в єдиному Царстві, де не буде суперечностей, трагедій, конфліктів і проблем, притаманних звичайній земній історії.

Глибоке коріння мають і претензії американців на винятковість. Початок самозвеличченню поклали погляди перших поселенців — пуритан, що прибули на американський материк у XVII ст. й намагалися втілити в життя біблійний заповіт "міста на пагорбі", де всі жителі рівні й вільні. Звідси і обґрунтування концепції експансії принципів свободи та демократії як виявлення логіки Божественного Провидіння. Від цієї думки до ідеї місії Америки реформувати весь світ і вести його за собою — один крок. Уже в середині XIX ст. американські ідеологи стверджували, що в найближчому майбутньому США стануть центром, здатним згуртувати всі нації в єдиний народ, і, подібно до сонця, чинитимуть "позитивний вплив на країни Європи, а далі — на азійські імперії". Зокрема, філософ Дж. Фіксе 1895 р. зазначав, що незабаром усі країни світу стануть англійськими за мовою, релігією, політичними звичаями та, значною мірою, за кров'ю народів, які їх населяють.

Отже, ідеї, що декларували керівну роль США спочатку в Латинській Америці, а згодом і в Західній Європі, сформульовані в "доктрині Монро" 1823 р., у середині XX ст. набули поширення у всьому світі.

Найчіткіше ці настанови відбивало гасло "американського століття", котре сформулював політолог Г. Льюїс 1941 р.: "XX століття повинно стати значною мірою американським століттям". Американські капіталісти, вчителі, лікарі, агрономи й інженери, підтримувані американською міццю, стверджував він, мають взяти на себе тягар білої людини й нести з собою всюди "стабільність" і "прогрес" американського зразка.

З одного боку, мондіалістські ідеї були притаманні здебільшого помірним європейським і особливо англійським соціалістам (окремі з них були об'єднані у "Фабіанське товариство"). Про єдину світову державу зауважували й комуністи.

З іншого боку, починаючи від кінця XIX ст., мондіалістські організації зазвичай створювали впливові фігури світового бізнесу, наприклад, сер С. Родс — організатор групи "Круглий стіл". Її члени мали "сприяти утвердженню системи безперервної торгівлі в усьому світі та створенню єдиного світового уряду". Часто соціалістичні мотиви перепліталися з ліберально-капіталістичними, і комуністи в цих організаціях стояли пліч-о-пліч з представниками найбільшого фінансового капіталу. Усіх згуртовувала віра в утопічну ідею об'єднання планети.

Показово, що такі відомі міжнародні структури, як Ліга націй, а пізніше Організація Об'єднаних Націй (ООН) і Організація Об'єднаних Націй з питань освіти, науки й культури (ЮНЕСКО) є продовженням саме мондіалістських центрів, що значною мірою впливали на світову політику.

Упродовж XX ст. чимало мондіалістських організацій, що уникали зайвої реклами й часто мали секретний характер, змінили велику кількість назв. Наприклад, діяв "Універсальний рух за світову конфедерацію" Г. Девіса, "Федеральний союз" і навіть "Хрестовий похід за світовий уряд", заснований

англійським парламентарем Г. Асборном 1946 р. У майбутній Америці Д. Ейзенхауер, Г. Хемфрі, Р. Рейган, Дж. Буш та Б. Клінтон бачили справжню столицю світу, базу планетарного керівництва. Ідея "високої місії" США, котра полягала в управлінні світом, порятунку "хворого людства" від небезпеки, що йому загрожувала, панувала в часи президента Р. Рейгана та його адміністрації.

Сполучені Штати, в міру зосередження концептуальної та стратегічної влади над Заходом, стали головним штабом мондіалізму, представники якого утворили паралельну владі структуру, що складалася з радників, аналітиків, центрів стратегічних досліджень. В Америці, окрім латентних, сформувалися три основні мондіалістські організації, як-от: Рада міжнародних відносин, Більдерберзький клуб і Тристороння комісія.

З початком перебудови у СРСР мондіалістські центри мали в Москві своїх представників. Ключовою фігурою став директор Науково-дослідного інституту системних досліджень, академік Д. Гвішіані, який від 1965 до 1985 р. обіймав посаду заступника голови Державного комітету Ради Міністрів СРСР з науки і техніки, а в 1985—1986 рр. — заступника голови Держплану СРСР.

Ідеологічною основою перебудови, на яку посилалися М. Горбачов та його радники, була мондіалістська теорія конвергенції — зближення капіталістичної та соціалістичної систем. Показово, що керівники Тристоронньої комісії (Д. Рокфеллер, Ж. Бертран, тоді голова Європейського відділення, й Г. Кіссінджер) у січні 1989 р. відвідали Москву, де зустрілися з президентом СРСР М. Горбачовим, а Ж. Атталі, радник президента Франції Ф. Міттерана, підтримував особисті контакти з російським президентом Б. Єльциним.

За кілька років до початку радянської перебудови аналогічний проект розпочали реалізовувати в Китаї, з яким представники Тристоронньої комісії налагодили тісні зв'язки ще наприкінці 1970-х рр. Утім, геополітичні долі китайської та радянської перебудов були відмінні. Китай наполягав на "справедливому" визначенні позицій у майбутньому об'єднанні, на відповідних ідеологічних зрушеннях Заходу в бік соціалізму.

СРСР пішов шляхом поступок значно далі. Дотримуючись логіки американських мондіалістів, М. Горбачов розпочав структурне перетворення радянського простору в бік "демократизації" та "лібералізації". Насамперед це зачепило країни Варшавського договору, а згодом і республіки Радянського Союзу. Відбувалося скорочення стратегічних озброєнь та ідеологічне зближення із Заходом.

Слід звернути увагу на той факт, що роки правління М. Горбачова припадають на період президентства у США крайніх республіканців — Р. Рейгана та Дж. Буша. Зауважимо, що Р. Рейган був єдиним за останні десятиліття президентом, який свідомо відмовлявся брати участь у діяльності мондіалістських організацій. За переконаннями він був жорсткий, послідовний та безкомпромісний атлантист, ліберал-

ринковик, не схильний до будь-яких компромісів з "лівими" ідеологіями, навіть найпомірнішого демократичного чи соціал-демократичного зразка. Отже, кроки Москви, спрямовані на конвергенцію та створення світового уряду з перевагою в ньому представників Східного блоку, на протилежному полюсі стикалися з найнесприятливішими ідеологічними перепонами. Атлантисти Р. Рейган і Дж. Буш ефективно використали мондіалістські реформи М. Горбачова з суто утилітарною метою. Добровільні поступки керівників СРСР не супроводжувалися відповідними діями з боку США, і Захід не пішов ані на геополітичні, ані на ідеологічні компроміси з Радянським Союзом, що самоліквідувався, та Євразією. Натомість НАТО не припинив існувати й діяти, а його сили не залишили Європу та Азію. Ліберально-демократична ідеологія лише зміцнила свої позиції.

Критика ідеї світового уряду та фіаско планів його створення змусили ідеологів Заходу шукати нові завуальовані форми досягнення світового панування, що знайшли втілення у глобалізації — становленні єдиного взаємопов'язаного світу, в якому немає кордонів і протекціоністських бар'єрів, що захищають країни від неупорядкованих зовнішніх впливів.

Асиметричність глобалізації

В аналізі проблем формування єдиного світу вкрай важливим є принцип асиметричності глобалізації. Він полягає в тому, що до нової системи відкритого світу, який глобалізується, різні народи та держави підійшли з різним ступенем готовності, відрізняючись за культурним, економічним, інформаційним та воєнно-стратегічним потенціалом.

Зустріч в єдиному, відкритому світовому просторі західного, "другого" і "третього" світів може спричинити потрясіння й колізії.

Не випадково найпопулярнішими адептами глобального світу, що пропагують ідеї відкритого суспільства, є розвинені держави, котрі вбачають у глобалізації нові можливості для економічної, політичної та соціокультурної експансії. "Ці ж держави, — зазначає О. Панарін, — тягнуться до соціал-дарвіністської інтерпретації глобального світу як простору нового природного відбору, покликаного розширити кордони проживання й можливості більш пристосованих за рахунок менш пристосованих, які мають потіснитися" [9].

Асиметричність відносин різних країн в єдиному відкритому просторі глобального світу виявляється в дії різних трансферів — можливостей управління на відстані, понад державними кордонами. Багато аналітиків зауважують про появу в сучасному світі нових інформаційних, фінансово-економічних, політичних і військових технологій, здатних підірвати національний суверенітет, життєві основи та безпеку держав.

Асиметричність глобалізму виявилася насамперед в інформаційному "імперіалізмі", пов'язаному з нееквівалентним обміном інформацією між сильними й слабкими державами. Технологія застосування інформаційного "імперіалізму" до інформаційного простору України виявляється комплексно: заохочення публікацій, що

сповідують гедонізм (задоволення); насадження культу грошей як універсального еквівалента цінності, фальсифікованого західного способу життя; створення та фінансування різноманітних "демократичних" інститутів, видань західних філософів і політиків, що пропагують цінності західного світу; концентрація масмедіа в руках олігархів, які пов'язані з парамасонськими ложами; використання податкових, митних та інших засобів тиску, спрямованих на знищення системи книговидання й книгорозповсюдження.

Ці зусилля спрямовані на одурювання населення, популізм, підміну "речизмом" загальнолюдських цінностей та усталених моральних принципів.

Один із найбільших експериментів в історії людства був пов'язаний із комунізмом і спрямований на досягнення єдності, свободи й рівності. Його розпочали в СРСР, проте він зазнав невдачі, оскільки ідея полягала у викоріненні буржуазної моралі, як це називали марксисты, охоплюючи її історичні й етичні передумови. Звільнившись від кайданів старої моралі, наче фенікс із попелу, відродиться нова людина, за спиною якої залишиться давній антагонізм між індивідуальними та суспільними інтересами. Для розуміння причин провалу цього експерименту варто згадати слова М. Горбачова, на думку якого розвал соціалістичної системи відбувся через кризу моралі. Відтак руйнується і основа економічного прогресу, оскільки ніхто не хоче приймати рішення та нести за це відповідальність. Саме криза моралі спричинила масовий алкоголізм і зростання злочинності.

Отже, перш ніж розглядати питання матеріального, технічного та організаційного характеру, слід з'ясувати духовні передумови ліберальної політики.

Звертаючись до політичної філософії Платона, до тези, що принцип демократії — це свобода, слід усвідомити, що вона є найвищою цінністю для демократичної людини. Якщо демократія розуміє під свободою свавілля, вона спотворює свій сенс загалом.

Коли кожен може робити все, що заманеться, відбувається криза демократії. Платон та Сократ розуміли, що демократія потрапляє у кризу самотужки, а не зі злої волі її антагоністів. Анархія стає нестерпною для людей, і слідом за нею настає тиранія. Демократичне суспільство передбачає, за Платоном, право громадян обирати той спосіб життя, який вони хочуть, а також свободу вибору — брати участь у політичному житті чи ні. Однак безмірне, невпинне й свавільне використання свободи, зловживання нею призводить до загибелі демократії. Демократія розвивається, згідно з Платоном, з олігархії, під якою філософ розумів те, що сьогодні називають капіталістичним суспільством, де багаті панують над бідними. За олігархії нація втрачає єдність і розпадається на дві суспільні верстви: багатих і бідних. Зверніть увагу на те, що за олігархії нема середнього класу, формуванню якого перешкоджають інфляція й високі податки.

Вагоме місце у проблемі глобалізму посідає питання про єдність нації. Воно має доленосне значення не лише для України, а й для майбутнього

Європи та світу. Представники глобалістів запевняють, що епоха національних держав пішла в небуття. Історія рухається далі, і найпрогресивнішими народами та державами слід вважати ті, що найшвидше, найрішучіше й найрадикальніше звільняться від міфу національної держави.

Утім, згадаємо, як після поразки у В'єтнамі в американському суспільстві панували депресивні настрої, а після війни в Перській затоці — ейфорія націоналізму. Всі великі демократії ґрунтуються на єдності з національною свідомістю.

Доба "нового часу" позначена протистоянням двох універсальних ідей: з одного боку — відмирання націй з остаточною перемогою соціалізму, а з другого — підкорення народів через встановлення капіталістичного, ліберально-демократичного світового порядку. Обидві універсальні ідеї зазнали краху. Зрештою, перемогу здобув принцип, згідно з яким лише національна держава є найважливішим структурним елементом політики. Відмова від національної ідеї неможлива.

У західному світі ліберальний універсалізм постав на історичній арені лише у зв'язку з націями й національними державами, однак його ступінь був різним. Національна ідея в усьому світі становить єдиний структурний елемент політики, що, власне, її й формує. Така перша причина, а отже ми не можемо відмовитися від національної свідомості. Друга причина полягає в тому, що окрім національної держави, немає іншого інструменту та іншої організаційної форми в політичному контексті, котрі дали б змогу реалізувати універсальну взаємодію, наднаціональні зв'язки.

Сучасний німецький філософ, професор університету Хоенхайм у Штутгарті Г. Рормозер у книзі "Криза лібералізму", зазначав: "Можна створити європейську спільноту, але це не приведе до єдності Європи. Єдність Європи, що охоплює також Східну Європу та Росію, може бути створена тільки політично дієздатними й автономними національними державами. Якби всесвітній уряд, наділений монополією повноваженнями для застосування військової сили, спробував установити мир у світі й на власний розсуд навести лад і забезпечити спокій та порядок, це призвело б не до припинення війн, а, навпаки, до остаточного перетворення політики на терор. Спроба замінити міжнародну політику всесвітньою поліцією не допоможе досягти миру на землі. Наслідком було б лише перетворення традиційних війн на тероризм. Поліцейські засоби не придатні для розв'язання політичних конфліктів. Вони ведуть до поширення тероризму" [10].

Підтвердженням тези професора Г. Рормозера є події в Югославії, Палестині, Іспанії, Чечні, Великій Британії. Про це мають пам'ятати прихильники глобалізму й нового світового порядку.

І останній аргумент на користь утвердження національної ідеї стосується прав людини. Якщо немає національних держав, що борються за визнання свобод особистості, то ці права залишаються лише деклараціями. Досвід XIX і XX ст. свідчить, що захистити права окремої людини або меншин здатна тільки національна держава, що усвідомлює себе правовою.

Сьогодні історію України вкотре переписують, однак варто пам'ятати, що заперечення минулого та абстрактне ставлення до нього призводять до руйнування внутрішнього порядку суспільства, всіх форм етносу, що пов'язують людей між собою і зумовлюють їхню спільність. Залишається лише прагнення до задоволення індивідуальних інтересів і потреб. Деструктивні сили, що розділили слов'янський світ на частини й не шкодують засобів для того, аби відірвати Україну від Росії, а потім розшматувати її, мають далекосяжні плани. "Якщо розпадаються духовні, моральні й релігійні сили, що зв'язують людей, з відмовою від історії, суспільство втрачає також і здатність до здійснення політики, — попереджає професор Г. Рормозер. — Із розвитком цього процесу та розпадом інтегративних сил настає момент, коли вже неможливо сформулювати колективну політичну волю, оскільки немає необхідної для цього реальної спільності" [10].

Сучасна демократія культивує основний міф про те, що нині врешті-решт став сувереном і править сам народ. Тільки національна ідея (а не міф входження в європейський дім) робить сучасне суспільство здатним до здійснення політики й демократії. Передумовою утворення націй була колективна історична пам'ять, а отже, черпаючи сили у спільному досвіді, в перешитому, у спільній історії, нація стає спільністю долі.

Висновки. Прагнення західного світу до глобального панування сконцентровано в намірах однієї держави — США, що наразі керують і своїм, і загальнозахідним надсуспільством. Процес об'єднання людства в єдине ціле, що нині відбувається, насправді є підкоренням країн західним світом як єдиним цілим. З цієї позиції його слід розглядати як процес американізації людства. Оскільки в західному світі домінують США, оскільки вони розпоряджаються більшістю ресурсів Заходу та планети, цей процес можна назвати американізацією західного суспільства. Оскільки над США та всіма західними країнами панують надсуспільні явища, об'єднані певною мірою в загальнозахідному надсуспільстві, зоною активності якого стає вся планета, цей процес можна визначити як глобалізацію людства. Отже, констатуємо як факт найважливішу тенденцію соціальної еволюції людства, що полягає в об'єднанні у глобальне надсуспільство, котре очолює західне надсуспільство в наведеному вище значенні.

Поняття "глобалізація" й "американізація" фіксують фактично різні аспекти одного й того самого процесу еволюції, що розпочався у другій половині ХХ ст. і суттєво позначиться на історії людства в ХХІ ст. Схоже на те, що ця історія за своєю трагічністю перевершить усі трагедії минулого.

Список використаної літератури

1. Сенченко Н. Энциклопедия тайных обществ / Н. И. Сенченко, В. Г. Гастинщиков. — Киев : Книга Роду, 2008. — С. 87.
2. Fischer P. Behind the Lodge Door / Paul Fischer. — Published by Shield Publishing, Inc., Washington D. C. — 1988. — P. 273.
3. Robertson P. The New World Order / Pat Robertson. — USA : Word Publishing, 1991. — P. 40.
4. Национальная безопасность и геополитика России. — 2003. — № 9. — С. 22.
5. Бьюкенен П. Дж. Смерть Запада: Пер. с англ. А. Башкирова / П. Дж. Бьюкенен. — Москва : ООО "Издательство АСТ", 2004. — 444 с.
6. Кузьмич А. Россия и рынок (в свете советского и международного права) / А. Кузьмич // Воскресенье. — 1990. — № 4.
7. Медоуз Д. Х. Пределы роста. 2-е изд.: Пер. с англ. / Д. Х. Медоуз, Д. Л. Медоуз, Й. Рандерс, Ш Беренс. — Москва : МГУ, 1991. — 637 с.
8. Медоуз Д. Х. За пределами роста / Д. Х. Медоуз, Д. Л. Медоуз, Й. Рандерс. — Москва : Изд. группа "Прогресс", "Пангея", 1994. — С. 27.
9. Панарин А. С. Стратегическая нестабильность в ХХІ веке / А. С. Панарин. — Москва : Алгоритм, 2003. — С. 361—362.
10. Рормозер Г. Кризис либерализма / Гюнте Рормозер. — Москва : РАН, Институт философии, 1996. — С. 147, 187.

Mykola Senchenko

The ideological basis of organizational warfare

The purpose of organizational wars is to create a new world order under the authority of a world government. As a result of the war, power is fully established in the countries of aggression that are completely controlled by the world's oligarchs. Rigid control is exercised through the establishment of rulers with foreign accounts at the head of conquered countries. These accounts are known and may be suspended at any time. To justify the existence of a new world order, the ideological underpinnings developed in this article have been developed.

The essential characteristics of the new world order, as well as the mechanisms of transformation of society, which consist in shaking the foundations of statehood, culture, religion, national identity of the population of the victim country are considered.

The concept of the "golden billion" is analyzed, the essence of which is that developed countries, while maintaining a high level of consumption for their population, will try to keep the rest of the world in an industrially undeveloped state (as a raw material appendage and a storage area of harmful waste) by military and economic means.

The concept of "mondialism" is considered, the meaning of which is reduced to the inevitability of full planetary integration, the transition from the plurality of states, peoples, nations and cultures to the "uniform world". The idea of mondialism, a new world order, and the messianism of individual nations and peoples is a veiled form of the idea of forming a world government.

The effect of the principle of asymmetry of globalization is investigated. It consists in the fact that different nations and states have approached different levels of readiness with different cultural, economic, informational and military-strategic potentials in the new system of open world, which is globalizing. The asymmetry of globalism is manifested primarily in the information "imperialism" associated with the inequitable exchange of information between strong and weak states.

Keywords: ideology; the New World Order; convergence; geopolitics; the Gold Billion; mondialism; Roman Club; globalization

References

1. Senchenko N. I., Gastinshikov V. G. (2008). *Enciklopediya tajnyh obshestv*. Kiev: Kniga Rodu, p. 87.
2. Fischer P. (1988). *Behind the Lodge Door*. Published by Shield Publishing, Inc., Washington D. C.
3. Robertson P. (1991). *The New World Order*. USA: Word Publishing.
4. *Nacionalnaya bezopasnost i geopolitika Rossii*. (2003), 9, p. 22.
5. Byukenen P. Dzh. (2004). *Smert Zapada*. Moskva: OOO "Izdatelstvo AST".
6. Kuzmich A. (1990). Rossiya i rynek (v svete sovetskogo i mezhdunarodnogo prava). *Voskresene*, 4.
7. Medouz D. H., Medouz D. L., Randers J., Berens Sh. (1991). *Predely rosta. 2-e izd.* Moskva: MGU.
8. Medouz D. H., Medouz D. L., Randers J. (1994). *Za predelami rosta*. Moskva: Izd. gruppa "Progress", "Pangeya", p. 27.
9. Panarin A. S. (2003). *Strategicheskaya nestabilnost v XXI veke*. Moskva: Algoritm, pp. 361—362.
10. Rormozer G. (1996). *Krizis liberalizma*. Moskva: RAN, Institut filosofiyi, p. 147, 187.

Надійшла до редакції 4 лютого 2020 року

УДК 378.4.093.5:001]:002.1(477)(045)

DOI: 10.36273/2076-9555.2020.1(282).23-28

Оксана Матвієнко,

доктор педагогічних наук, кандидат технічних наук, професор
кафедри документознавства та інформаційно-аналітичної діяльності КНУКіМ,
e-mail: oxmix2017@gmail.com

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-5772-848X>

Михайло Цивін,

кандидат технічних наук, доцент, професор кафедри
архітектурного проектування Інституту дизайну, архітектури та журналістики,
e-mail: tsyvin2012@gmail.com

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-0312-5805>

Науково-педагогічні школи в документознавчій освіті: сучасні особливості формування й розвитку

У статті розглянуто особливості формування науково-педагогічних шкіл (НПШ) у документознавчій освіті на сучасному етапі. Визначено принцип єдності наукової та навчальної діяльності кафедр як основу формування науково-педагогічних шкіл у науковому та педагогічному середовищі вищої школи.

Обґрунтовано актуальність дослідження особливостей становлення та розвитку документознавчих науково-педагогічних шкіл за спеціальністю "Інформаційна, бібліотечна та архівна справа", що започатковуються в умовах пропозицій освітніх послуг закладами вищої освіти (ЗВО) (у тому числі й технічного спрямування), де цей фах не входить до традиційного предметного поля підготовки фахівців.

Проаналізовано сучасні підходи до розуміння поняття "науково-педагогічна школа", наголошено на неактуальності окремих параметрів її ідентифікації.

Виявлено особливості формування та розвитку науково-педагогічних шкіл у документознавчій освіті, зокрема зауважено про наявність дихотомії наукових інтересів лідера й членів потенційної науково-педагогічної школи під час її започаткування; суперечності в принципах діяльності лідера науково-освітньої школи, відповідно до яких він має прогнозувати та проектувати модель фахівця за спеціальністю, пропонуючи навчальний план та освітню програму університетської підготовки як представник іншої галузі знань; відсутність атмосфери наукового дискурсу з предметного поля документознавства на кафедрах, що є потенційними фундаторами науково-педагогічних шкіл із документознавчої освіти у власних закладах вищої освіти.

Наголошено на доцільності впровадження у ЗВО технічного спрямування освітньої програми "Інженер з науково-технічної інформації".

Окреслено параметри ідентифікації та чинники розвитку науково-педагогічної школи у закладі вищої освіти.

Ключові слова: науково-педагогічна школа; документознавча освіта; непрофільна освіта

Постановка проблеми. У 70-х рр. ХХ ст. український учений-педагог І. Кобиляцький, обґрунтовуючи специфіку педагогіки вищої освіти, сформулював низку принципів навчання, поміж яких виокремимо *єдність наукової та навчальної діяльності вченого-викладача як невід'ємну рису навчального процесу й важливу передумову ефективної підготовки творчого фахівця (або єдність наукової та навчальної діяльності кафедр)* [4]. Зазначимо, що цей принцип не втратив актуальності й нині, став хрестоматійним і репрезентований у підручниках із педагогіки вищої освіти як один з основоположних; його реалізація перебуває в центрі уваги МОН і керівництва університетів.

Принцип єдності наукової й навчальної діяльності кафедр є рушійною силою формування **науково-**

педагогічних шкіл як природного феномену розвитку академічного й педагогічного середовища вищої школи.

Наявність та "якість" науково-педагогічної школи в закладі вищої освіти є не тільки складником його формального та неформального рейтингу, а й насамперед запорукою високої якості підготовки сучасного фахівця.

Потреба виявлення наявності та ознак науково-педагогічних шкіл у ЗВО пов'язана з конкуренцією між університетами на освітньому ринку та активним ліцензуванням нових спеціальностей, що не перебувають в основному полі їхньої діяльності. Зміщення акцентів у розумінні навчальної програми підготовки фахівця з її освітньо-соціального значення та педагогічної сутності до розгляду як освітньої послуги й